

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 389/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/36/2023-189 zo 6. februára 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/68/2024 z 23. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), „základných práv podľa čl. 8 ods. 1“ dohovoru, práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny, základného práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických práv, „základného práva podľa Smernice Rady 93/13/EHS“ a „základného práva podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ“ rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť

krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatňuje od všeobecných súdov primerané finančné zadostučinenie 3 500 eur, náhradu škody 959,41 eur s príslušenstvom a náhradu nemajetkovej ujmy 10 000 eur. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov domáhal proti Slovenskej republike náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10 000 eur a škody v sume 959,41 eur spočívajúcou v tvrdenom nesprávnom úradnom postupe súdneho exekútora v jeho veci (vedenej na Okresnom súde Prešov sp. zn. 2Er/1528/2008), že súdny exekútor dlhodobo ignoroval svoju zákonnú povinnosť predložiť vec súdu na rozhodnutie o zastavení exekúcie vedenej na základe nevykonateľného exekučného titulu (rozhodcovský rozsudok), keď súdny exekútor vedel o neprijateľnosti zmluvnej podmienky – rozhodcovskej doložky už od roku 2011. Náhradu škody žiadal na tom skutkovom základe, že mu v rámci exekúcie bola zrazená suma 959,41 eur. Okresný súd v podstatnom k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup je príslušným orgánom konštatované porušenie práva zo strany súdneho exekútora tvrdené sťažovateľom. Keďže sťažovateľ v žalobe netvrdil a nepreukázal splnenie tohto predpokladu, žaloba je v tejto časti nedôvodná. K nároku na náhradu škody uviedol, že nebol preukázaný prvý predpoklad priznania nároku, a to existencia nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora z dôvodu, že neexistuje rozhodnutie príslušného orgánu o nesprávnom úradnom postupe. K vecnej stránke dodal, že tvrdenie, že súdny exekútor si musel byť vedomý, že exekučný titul je nezákonný, uvedené tvrdenie poprel intervenient, argumentujúc tým, že sťažovateľ nepodal proti exekúcii námietky a dlh dobrovoľne splácal. Rovnako tiež konštatoval, že nebol preukázaný vznik majetkovej škody a jej výšky. Sťažovateľ len plnil svoj existujúci záväzok plynúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento nikdy nebol vyhlásený za neplatný. Sťažovateľom nebol v konaní preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy, keďže sťažovateľ len tvrdil, ale nepreukázal, že by mu takáto údajná ujma v ním tvrdených okolnostiach tohto prípadu vznikla. V konaní riadne nepreukázal ani kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom prokurátora a tvrdenou ujmom, keď nevhodne čerpal viacero úverov, nesplácal ich, v rozhodcovskom konaní sa nebránil, proti exekúcii nepodal námietky, čím porušil svoju prevenčnú povinnosť primerane zakročiť (§ 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka). S prihliadnutím na vymáhanú sumu 617,41 eur nebolo vysvetlené ani preukázané, že by mu tvrdená nemajetková ujma vznikla práve (iba) v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom. Bližšie nešpecifikované narušenie vzťahov z dôvodu vedenia predmetnej exekúcie nijako rozumne nevysvetlil a nepreukázal, že by v kontexte všetkých príčin a okolností skutkového stavu bol priamou rozhodujúcou a bezprostrednou príčinou ním tvrdených následkov. Na základe uvedených úvah okresný súd žalobu ako nedôvodnú rozsudkom sp. zn. 13C/10/2021 z 11. októbra 2022 zamietol.

4. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a zrušil rozsudok v II. a III. výroku (výroky o náhrade trov konania, pozn.) a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozsudku v súvislosti s námietkami sťažovateľa (nesprávne skutkové zistenie a právne posúdenie veci) konštatoval, že tieto sú nedôvodné. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vyvodil správny záver, preto si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvej inštancie, na ktoré odkázal.

V zhode so súdom prvej inštancie konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal splnenie zákonom požadovaných podmienok na vznik zodpovednosti štátu za škodu, a to nesprávny úradný postup, vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy v priamej príčinnej súvislosti s nekonaním exekútora v predmetnej exekučnej veci, teda že by vznikol nárok na požadovanú nemajetkovú ujmu. Z obsahu spisu tiež vyplynulo, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie svojich práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v predmetnom konaní (sp. zn. 13C/10/2021), ktorú ústavný súd uznesením v rámci predbežného prerokovania odmietol ako zjavne neopodstatnená. Vychádzajúc zo zistenia, že sťažovateľ nepreukázal predpoklady na priznanie nároku, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, konštatoval nedôvodnosť odvolacích námietok a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. V súvislosti s návrhom na predloženie veci Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) na účel prejudiciálneho konania či práva spotrebiteľa obsiahnuté v charte základných práv a slobôd a Zmluvy o fungovaní Európskej únie nie sú porušené ustanovením zákona o pristúpení intervenienta a priznaním nároku na náhradu trov subjektom vystupujúcim na strane žalovaného, ktorú následne rozšíril o otázku, či zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou rady 93/13/EHS sa má vykladať tak, že súdny exekútor je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie skúmať exekučný titul a pri porušení medzinárodných zmlúv je povinný predložiť súd návrh na zastavenie exekúcie, krajský súd návrh s týmito otázkami považoval nedôvodný a bezpredmetný, keďže Súdnemu dvoru neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej úpravy s právom EÚ, ani aby vykladal zákonné predpisy vnútroštátneho práva.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol. V vzťahu k namietanej vade zmätočnosti v podstatnom uviedol, že vo veci konajúce súdy založili svoje rozhodnutia na závere, že neboli splnené podmienky na priznanie žalovaných nárokov, keďže v konaní neboli preukázané elementárne predpoklady na priznanie uplatnených nárokov (nesprávny úradný postup, vznik škody) a že by v priamej príčinnej súvislosti s akýmkoľvek konaním alebo nekonaním orgánu verejnej moci vznikol nárok na požadovanú ujmu. Tieto závery v rámci vykonaného dokazovania považoval za logické, riadne odôvodnené a preskúmateľné. Argumentáciu súdov považoval za koherentnú, preto konštatoval neopodstatnenosť vytýkanej vady podľa § 420 písm. f) CSP. K námietke, že odvolací súd sa arbitrárne vysporiadal s jeho návrhom na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, najvyšší súd konštatoval, že súdy nižších stupňov nevzťahovali na vec právne normy komunitárneho práva, ktoré by si vyžadovali výklad Súdnym dvorom. Navyše, otázky položené sťažovateľom neboli pre rozhodnutie v danej veci ani právne relevantné, keď navrhnuté otázky sa týkajú posúdenia súladu konkrétneho rozhodnutia vnútroštátneho súdu s komunitárnym právom a nesmerujú k potrebe jednotného výkladu komunitárneho práva. Nebol preto žiadny dôvod, pre ktorý malo byť vyhovené podanému návrhu sťažovateľa.

II. Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ sa domáha prieskumu napadnutých rozhodnutí, zastávajúc názor, že sú arbitrárne a nelogické a porušujúce jeho značené práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, sťažovateľ je toho názoru, že žalovaný mu svojim nekonaním (nezastavením exekučného konania, kde exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok) spôsobil nemajetkovú ujmu a škodu tým, že plnil v rámci nezákonne vedeného exekučného konania. Svoju argumentáciu o nesprávnom úradnom postupe prepája zo Smernicou Rady 93/13/EHS a tvrdí, že nekonanie súdneho exekútora nemožno označiť inak ako úmyselné poškodzovanie sťažovateľa. Z tohto dôvodu sťažovateľ považoval nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru za nesprávne a arbitrárne. Z rovnakých dôvodov je toho názoru, že došlo k porušeniu čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 charty. Porušenie svojich majetkových práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu odôvodňuje tým, že mu boli súdnym exekútorom dlhodobo zablokované bankové účty. Porušenie čl. 8 ods. 1 dohovoru vidí v tom, že zablokovanie účtov malo vplyv na jeho rodinný život, rodičom sťažovateľa chodili listy od súdneho exekútora. Možno konštatovať, že sťažovateľ nespokojný s výsledkom konania opakuje svoju argumentáciu, ktorú použil v konaní pred všeobecnými súdmi v jeho veci.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu a charty napadnutými rozhodnutiami, ktorými súdy nepriznali sťažovateľovi nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nezastavením exekučného konania.

10. Napriek nedostatku právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd (v rámci skúmania jedného z predpokladov na ustanovenie advokáta v konaní pred ústavným súdom – pozri ďalej) ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu.

11. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecných súdov a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Tieto závery môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu

vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

12. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje nedostatok svojej právomoci (čl. 127 ústavy), keďže proti rozsudku krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok ochrany (dovolenie), ktorý využil a najvyšší súd o ňom rozhodol. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Takisto vo vzťahu k sťažovateľom požadovanému priznaniu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu, pretože ústavnému súdu v zmysle platnej právnej úpravy takáto kompetencia nepatrí.

14. Všeobecné súdy pri rozhodovaní o nároku na priznanie nemajetkovej ujmy vychádzali z toho, že neboli splnené podmienky na priznanie takéhoto nároku, keď na základe vykonaného dokazovania konštatovali, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup, sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k vzniku tvrdenej ujmy v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, proti ktorému sa úspešne bránil po návrate z cudziny, a dosiahol zastavenie exekúcie. Ústavný súd, vychádzajúc z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorý tvorí jednotu spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, konštatuje, že krajský súd sa vysporiadal s otázkami potrebnými pre rozhodnutie veci, pričom svoje rozhodnutie aj ústavne udržateľne odôvodnil. Najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal a konštatoval neopodstatnené namietanie existencie vady podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Podľa ústavného súdu by nemali byť pochybnosti o tom, že vykonaním súdnej exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku založeného na neprijateľnej rozhodcovskej doložke boli porušené práva sťažovateľa. Ústavný súd tiež kriticky vníma, že pred všeobecným súdnictvom nebola vec posudzovaná v rámci rozsudku Súdneho dvora Tomášová C-168/15, v ktorej už Súdny dvor vymedzil niektoré kritériá pre posudzovanie zodpovednosti štátu za náhradu škody práve vykonaním súdnej exekúcie vyvolanej rozhodcovským rozsudkom založeným na neprijateľnej rozhodcovskej doložke.

16. S ohľadom však na okolnosti vyčerpania opravných prostriedkov ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné a sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd vníma len ako polemiku výlučne na úrovni zákona, ktorá nevykazuje ústavnoprávny rozmer. Ústavnú sťažnosť preto v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

17. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú jeho majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne.

18. Keďže ústavný súd sťažnostnú argumentáciu vyhodnotil ako zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (nedostatok právomoci a zjavná neopodstatnenosť), nezaoberal sa

splnením ďalšej podmienky, a teda neskúmal majetkové pomery sťažovateľa, a tak nebolo možné návrhu sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu